I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 2317/95

av den 25 september 1995

om fastställande av de tredje länder vars medborgare måste ha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 100c i detta,

med beaktande av kommissionens förslag (1),

med beaktande av Europaparlamentets yttrande (2), och

med beaktande av följande:

Enligt artikel 100c i fördraget skall rådet fastställa de tredje länder vars medborgare måste ha visum (visering) vid passage av medlemsstaternas yttre gränser.

Upprättandet av den gemensamma förteckning som återfinns i bilagan till denna förordning utgör ett viktigt steg mot harmoniseringen av viseringspolitiken. I artikel 7a, andra stycket, i fördraget föreskrivs det att den inre marknaden skall omfatta ett område utan inre gränser, där fri rörlighet för personer säkerställs i enlighet med bestämmelserna i fördraget. Andra åtgärder för harmonisering av viseringspolitiken, särskilt villkoren för utfärdande, skall fastställas inom ramen för avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen.

Vid antagandet av den gemensamma förteckningen skall hänsyn särskilt tas till de risker som är förknippade med illegal invandring. Dessutom har även de internationella förbindelserna mellan medlemsstaterna och tredje länder betydelse.

Det är lämpligt att inom ramen för avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen fastställa de principer enligt vilka en medlemsstat inte får kräva visering av en person som vill passera dess yttre gränser, när denna person redan har en visering utfärdad av en annan medlemsstat och denna överensstämmer med de harmoniserade villkoren för utfärdande av viseringar och är giltigt i hela gemenskapen, eller när denna person har ett lämpligt dokument som är utfärdat av en medlemsstat.

Denna förordning utgör inget hinder för medlemsstaterna att besluta på vilka villkor medborgare i tredje land som är lagligen bosatta på deras territorium kan återvända till detta territorium efter att ha varit bortresta från unionens medlemsstaters område under giltighetstiden för tillståndet.

I särskilda fall där undantag från principen för viseringstvång är motiverade får medlemsstaterna befria vissa kategorier av personer från viseringstvång, i enlighet med internationell folkrätt eller sedvanerätt.

Beträffande skillnaderna i nationella regler för statslösa, konventionsflyktingar och personer som visar upp pass eller resedokument som är utfärdade av en enhet eller en territoriell myndighet som inte erkänns som stat av alla medlemsstater, får medlemsstaterna fastställa om dessa kategorier av personer omfattas av viseringstvång i de fall då denna enhet eller territoriella myndighet inte anges i ovan nämnda gemensamma förteckning.

När nya enheter läggs till denna förteckning måste hänsyn tas till de diplomatiska konsekvenserna samt till de riktlinjer som Europeiska unionen dragit upp i ämnet. Under alla omständigheter föregriper införandet av ett tredje land i den gemensamma förteckningen inte på något sätt dess internationella status.

Fastställandet av de tredje länder vars medborgare måste ha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser måste göras etappvis. Medlemsstaterna skall kontinuerligt sträva efter att harmonisera sin viseringspolitik gentemot de tredje länder som inte är upptagna i den gemensamma förteckningen. Genomförandet av den fria rörlighet för personer som föreskrivs i artikel 7a i fördraget skall inte påverkas av dessa bestämmelser. Efter fem år bör kommissionen utarbeta en rapport om hur långt harmoniseringen skett.

För att kunna garantera öppenheten i systemet och att berörda personer informeras skall medlemsstaterna underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om de åtgärder de vidtagit inom ramen för denna förordning. Av samma skäl måste dessa uppgifter även offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

(1) EGT nr C 11, 15.1.1994, s. 15.
(2) EGT nr C 128, 9.5.1994, s. 350.

De uppgifter som avses i artikel 2.4 och artikel 4.2 i denna förordning måste offentliggöras innan andra bestämmelser träder i kraft. Följaktligen måste artikel 2.4 och artikel 4.2 börja tillämpas en månad tidigare än de övriga bestämmelserna i denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Medborgare i de tredje länder som anges i den gemensamma förteckningen i bilagan, skall ha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser.

2. Medborgare i länder som anges i den gemensamma förteckningen omfattas av bestämmelserna i punkt 1 till dess att rådet fattar ett annat beslut enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 100c i fördraget.

Artikel 2

1. Medlemsstaterna skall fastställa om medborgare i de tredje länder som inte anges i den gemensamma listan omfattas av viseringstvång.

2. Medlemsstaterna skall fastställa om statslösa och konventionsflyktingar skall omfattas av viseringstvång.

3. Medlemsstaterna skall fastställa om de personer som visar upp pass eller resedokument som utfärdats av en enhet eller en territoriell myndighet som inte erkänns som stat av alla medlemsstater skall omfattas av viseringstvång, om denna enhet eller territoriella myndighet inte finns i den gemensamma förteckningen.

4. Senast tio arbetsdagar efter det att denna punkt har trätt i kraft skall medlemsstaterna underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om de åtgärder som de vidtagit till följd av punkt 1, 2 och 3. Åtgärder som vidtas senare i kraft av punkt 1 skall också meddelas inom fem arbetsdagar.

De åtgärder som meddelas i enlighet med detta stycke och deras uppdatering skall för kännedom offentliggöras av kommissionen i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

Artikel 3

Fem år efter det att denna förordning har trätt i kraft skall kommissionen utarbeta en rapport om hur harmoniseringen skett av medlemsstaternas viseringspolitik gentemot de tredje länder som inte finns i den gemensamma förteckningen, och eventuellt förelägga rådet förslag om andra nödvändiga åtgärder för genomförandet av den målsättning som avses i artikel 100c.

Artikel 4

1. En medlemsstat kan föreskriva undantag från viseringstvång för medborgare i de tredje länder som omfattas av viseringstvång enligt artikel 1.1 och 1.2, särskilt för civil besättning på fartyg och luftfartyg, besättning och hjälppersonal vid nödhjälps- eller räddningsflygningar och för annan hjälppersonal vid katastrofer och olyckor, samt för innehavare av diplomatpass, tjänstepass och andra officiella pass.

2. Artikel 2.4 skall tillämpas på motsvarande sätt.

Artikel 5

I denna förordning avses med "visering" ett tillstånd som är utfärdat av en medlemsstat eller ett beslut som fattats av en medlemsstat och som krävs för inresa på den medlemsstatens territorium

— för en vistelse i denna medlemsstat eller i fler medlemsstater, för en tid som sammanlagt inte överskrider tre månader, eller

— för transit genom denna medlemsstats eller flera medlemsstaters territorium med undantag för transit genom den internationella zonen på flygplatser och resor mellan flygplatserna i en medlemsstat.

Artikel 6

Denna förordning skall inte utgöra något hinder för en mer långtgående harmonisering utöver den gemensamma listan mellan medlemsstaterna vad gäller fastställande av de tredje länder vars medborgare måste ha visering när de passerar de yttre gränserna.

Artikel 7

Denna förordning skall träda i kraft sex månader efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning,* med undantag för artikel 2.4 och artikel 4.2, som skall träda i kraft dagen efter offentliggörandet.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 25 september 1995.

På rådets vägnar

J. A. BELLOCH JULBE

Ordförande

BILAGA

DEN GEMENSAMMA FÖRTECKNING SOM AVSES I ARTIKEL 1

I. Länder

Afghanistan
Albanien
Algeriet
Angola
Armenien
Azerbajdzjan
Bahrain
Bangladesh
Benin
Bhutan
Bulgarien
Burkina Faso
Burundi
Centralafrikanska republiken
Comorerna
Cuba
Djibouti
Dominikanska republiken
Egypten
Ekvatorialguinea
Elfenbenskusten
Eritrea
Etiopien
Fiji
Filippinerna
Förenade arabemiraten
Gabon
Gambia
Georgien
Ghana
Guinea
Guinea-Bissau
Guyana
Haiti
Indien
Indonesien
Irak
Iran
Jordanien
Kambodja
Kamerun
Kap Verde
Kazakstan
Kina
Kirgisistan
Kongo
Kuwait
Laos
Libanon
Liberia
Libyen
Madagaskar
Maldiverna
Mali
Marocko
Mauretanien
Mauritius
Moçambique
Moldavien
Mongoliet
Myanmar
Nepal
Niger
Nigeria
Nordkorea
Oman
Pakistan
Papua Nya Guinea
Peru
Qatar
Rumänien
Rwanda
Ryssland
São Tomé och Principe
Saudiarabien
Senegal
Sierra Leone
Somalia
Sri Lanka
Sudan
Surinam
Syrien
Tadzjikistan
Tanzania
Tchad
Thailand
Togo
Tunisien
Turkiet
Turkmenistan
Uganda
Ukraina
Uzbekistan
Vietnam
Vitryssland
Yemen
Zaire
Zambia

II. Enheter och territoriella myndigheter som inte erkänns som stater av alla medlemsstater

Taiwan
Förra jugoslaviska republiken Makedonien
Jugoslavien (Serbien och Montenegro)